

John, Judit in Imre, še celo
Csepeli, in cela
Bécsi utca, tam samo zaradi
naju.

Prebudil sem se v simplon
ekspresu. Tudi ko me je
kondukter spodil v drugi
razred, sem bil še vedno
s tabo.

SILVA BRANK

Škofja Loka

ODLOMEK

Mesto je bilo praznično okrašeno, čeprav je do Božiča manjkalo še skoraj tri tedne. Na ulicah in v trgovinah je bila gneča, ljudje so vendarle še našli čas in denar, čeprav je mnogim obojega primanjkovalo, da so nakupovali za bližajoče praznike. Tudi Katarina je bila obložena z vrečkami. Zatopljena v svoje misli je stopala proti avtobusu. Hotela se je čimprej odpeljati iz mesta, ni ji bilo do ogledovanja bogato naloženih izložb, čeprav so ponujale med obiljem kiča tudi prav lepe stvari, ki so jih včasih videli le v izložbah na zahodu.

»Katarina! Katarina!« je zaslišala veseli klic z ulice. Takoj jo je spoznala po glasu, zato je še hitreje vstopila v avtobus in se naredila, da je ne sliši. Hotela je zbežati. »Ko bi le takoj odpeljal,« si je želela.

Maja je šoferju potolkla po šipi in šofer je odprl vrata.

»Hvala,« se je nasmejala in se takoj obrnila h Katarini, ki je sedela za šoferjem.

»Si postala gluha ali si zaljubljena?« jo je smeje vprašala.

»Ne eno ne drugo,« je resno odgovorila Katarina. »Nisem želela govoriti s teboj,« je odkrito priznala, da se je Maji od začudenja podaljšal obraz.

»Katarina, kaj se je zgodilo, da tako govoriš?« je Maja vprašala potihoma. Ker jo je zaskrbelo in ker se je bala scene. »Prosim, pojdiva dol. Tako se vendar ne moreva raziti. Šla boš na naslednji avtobus in če ga nimaš, boš ostala pri meni čez noč,« je proseče zašepetala, da bi je drugi ne slišali.

»Zakaj pa ne?!« je predrzno in prav nič potihoma rekla Katarina. »Zdaj že imam pankrta in to – črnega, ki sem ga dobila v tvoji hiši, zdaj mi ne more več škodovati tvoja čudna družčina,« je prvič bruhnila iz nje zatajevana bolečina.

Maja je prebledela. Šofer se je ozrl in vprašujoče gledal Katarino, saj jo je poznal še iz študentskih let, ko se je ob petkih vračala iz mesta v svojo dolino. Maja je šele zdaj opazila blede, udrti obraz, od joka obrobene veke in ohlapno jakno čez polno postavo, ki je bila prej tako drobcena. Zdaj je v hipu razumela, zakaj ji ni odgovorila na njena pisma. Zgrozila se je, ne le zaradi Katarine, tudi zaradi sebe.

»Katarina, lepo te prosim, pojdiva dol, morava se o tem pogovoriti,« je še enkrat prosila Maja.

Šofer, ki bi jima lahko bil oče, je še vedno nekako zaskrbljeno gledal Katarino, nato ji je pokimal, kot bi ji hotel reči: punca, ubogaj, lažje ti bo. Takoj, ko sta izstopili, je odpeljal.

»Živiš sama?« je končno vprašala Katarina, ko sta vstopila v dvigalo.

»Ne,« je odgovorila Maja, vidno prizadeta. »Živim z nekom, ki ga poznaš.«

Obrnila se je proč, ni mogla gledati Katarine v oči. Odklenila je vrata svojega prijetnega dvoinpolsobnega stanovanja sredi parka, z balkonom nad košatimi smrekami, srebrnimi jelkami in starimi platanami, ki so zdaj že odvrgle svoje orumenele liste.

»Koliko večerov sva tu preklepetali, se spomniš Katarina?« jo je Maja prijazno nagovorila, ko je spravila plašče in prtljago v garderobo in jo popeljala v toplo in bogato opremljeno dnevno sobo.

Katarina je globoko zajela sapo, nenadoma se je tako živo spomnila tiste vroče, sobotne julijske noči... Morala je sesti, postalo ji je slabo.

»Povej mi kaj o sebi, nič mi nisi odpisala in ne vem, zakaj si tako, tako, polna sovraštva do mene,« jo je prosila Maja z nekakšnim cmokom v grlu, ko je odložila vrček in skodelice s kavo na majhno, okroglo mizico ob dveh globokih foteljih. Katarina je še vedno negibno sedela. Počutila se je tako utrujeno. In žalostno. In ponižano. Ozrla se je na balkon in nešteto spominov je butnilo vanjo.

»Včasih sva se imeli zelo lepo,« je rekla bolj sebi kot Maji. »Prirejala si dobre žure, imela si nekaj res imenitnih prijateljev. In prijateljic. Le kako sem se jaz, podeželanka, znašla med vami, med mestno študentsko elito?« Pogledala je Majo, ki si je pravkar prižgala cigareto, takoj nato rekla: »Oprosti,« in ugasnila.

»Kar prižgi, ne moti me, vem, da boš težko brez nje.« Imelo jo je, da bi tudi sama spet prižgala, ko je videla Majo, s kakšno slastjo je vlekla dim vase. »Zakaj pa bi se ozirala na tega otroka, ki ga sovražim?« A vseeno ni prižgala. Tiho sta srebalι vročo kavo.

»Umrli mi je oče, julija, takrat, ko sem prenočila pri tebi. Na morju ga je zadela kap,« se je počasi le obrnila k Maji.

»Ja, vem, pisala sem ti o tem kasneje, ko sem zvedela in se ti opravičila, da nisem prišla na pogreb. Ko mi nisi odgovorila, sem ti pisala ponovno, prav skrbelo me je zate.«

»Oprosti, takrat sem čakala čisto drugo pošto,« so misli Katarini poromale na Nemško.

»In takrat še nisem slutila, kaj me je doletelo,« je rekla spet z ubitim glasom.

Maja ni vedela ali naj izvleče iz nje skrivnost z vprašanji ali naj mirno čaka, da bo sama spregovorila. »Ko bi vsaj ne prišel,« je bilo edino, kar ji je zdaj ležalo na duši.

Katarina si je s sokom zmočila suha usta. Pogledala je Majo, ki je sedela s podvitimi nogami v globokem fotelju in pomislila, da sama ne more več tako udobno posedati, da jo že ovira otrok, ta črni, osovraženi otrok v njenem trebuhu.

»Če vidiš kdaj Ahmeta, mu povej, da je svinja!« je butnilo iz Katarine in zajokala je v krčevitem drgetu.

NORO UPANJE

Vem,
neskončno noro
je moje upanje.

A z njim
hranim dušo.
Brez nje
ni mogoče živeti.

KRUH DOMAČE PEČI

Vonjam kruh domače peči.
Vidim te,

kako se mi smehljaš.
Dobre kot kruh imaš oči.
Kot kruh tople dlani,
ko mi božaš obraz.

Hvala ti
za lep spomin.
Veš, z njim
mi je mnogo lažje,
tu,
na tvojem grobu, mati.

POLJUB ODPUŠČANJA

Sanjam, da padam v globino.
Strah me je smrti.